

Ebeveynler, çocuklar ve kilise

Toplumun üyeleri olarak, Hristiyan ebeveynlerin çocuklarını eğitmeleri gerekir ve böyle bir görevi kiliseye veya başka bir kuruma bırakmamaları gerekir.

Ebeveynler, çocuklar ve kilise

Giriş

Çocuğumu kilisede tutmak için ne yapabilirim? Bu, birçok Hristiyan ebeveyn tarafından sorulan bir sorudur.

Küçük çocukları olanlar, çocuklarının kiliseden uzaklaşmasını önlemek için formül isterler ve kendilerini kiliseden uzaklaştıran büyük çocukları olanlar Tanrı'nın bir mucize gerçekleştirmesini isterler.

Ne yapalım?

Müminin oğlunun yeniden doğması gerekiyor

Her şeyden önce, her Hristiyan, "bedenin çocukları Tanrı'nın çocukları değildir" in farkında olmalıdır. Sevmek? Çocuğum, Evanjelik ve / veya Protestan bir doğum yerinde doğdu, Tanrı'nın çocuğu değil mi?

Şimdi, eğer "bir müminin oğlu Tanrı'nın oğlu olsaydı",

İbrahim'in tüm soyundan gelenlerin de Tanrı'nın çocukları olduğu konusunda hemfikir olmamız gerekirdi, ancak Mukaddes Kitap bu öğretti değil.

Elçi Pavlus, Roma'daki Hristiyanlara yazarak, İbrahim'in etinin soyundan olmanın ilahi aileyi bağışlayan şey olmadığını açıkça belirtti. "Tanrı'nın sözü eksik değildi, çünkü İsrail'den olanların hepsi İsraililer değil; İbrahim'in soyundan oldukları için değil, hepsi çocukları değiller" (Romalılar 9: 6-7). "... Tanrı'nın çocukları olan etin çocukları değildir, ancak vaadin çocukları torun olarak sayılır" (Romalılar 9: 8). Şimdi, İbrahim'in çocukları Tanrı'nın çocukları değilse, müminin oğlunun Tanrı'nın çocuğu olmadığı da çıkar.

Bu nedenle, ilahi aileye ulaşmak isteyen herhangi biri, İbrahim'in sahip olduğu inancın aynısına sahip olmalıdır, yani bir Hristiyan'ın oğlunun Tanrı'nın çocuğu olması için, tıpkı babanın müjde mesajına inandığı gibi mutlaka inanmalıdır. .

"Öyleyse, iman edenlerin İbrahim'in çocukları olduğunu bilin" (Galatyalılar 3: 7).

Sadece Tanrı'nın sözü olan bozulmaz tohum aracılığıyla yaratılanlar Tanrı'nın çocuklarıdır, yani Hristiyanların çocukları ille de Tanrı'nın çocukları değildir.

Kilise, Mesih'in bedeni

İkincisi, tüm Hristiyanlar, kilise olarak da adlandırılan Mesih'in bedeninin, aile ve kilise gibi insan kurumlarıyla karıştırılmayacağını farkında olmalıdır. Bir insan kurumunun parçası olmak insanı Mesih'in bedenine ait, yani kurtarılmış yapmaz.

Eğitme sorumluluğu

Toplumun bir üyesi olarak, Hıristiyan ebeveynlerin çocuklarını eğitmeleri gerekir ve böyle bir suçlamayı kiliseye veya başka bir kuruma bırakmamalısınız. Bu tür bir görev, yalnızca ve yalnızca ebeveynlere aittir. Ebeveynler yoksa, bu görev bu rolü oynayan başka bir kişiye devredilmelidir: büyükanne, büyükbaba, amcalar veya son çare olarak toplum tarafından kurulan bir kurum (yetimhane).

Çocuk yetiştirme görevi neden başkasına devredilemez? Çünkü normallik içinde ebeveynler, bir bireyin hayatının ilk yıllarında en iyi ve en büyük güvene sahip kişilerdir. Aile kurumu, bu güven ilişkisine dayanarak, sorumlu bir vatandaş üretmek için tüm testlerin yapıldığı bir laboratuvar haline gelir.

Otorite ve sorumluluğun ne olduğunu aile içinde öğrenir. Kardeşlik, arkadaşlık, güven, saygı, şefkat vb. Gibi insan ilişkileri aile içinde öğrenilir ve geliştirilir.

Ebeveynler en iyi ve en güvenilir ilişkiye sahip oldukları için, aynı zamanda Mesih'in müjdesini eğitim sürecinde çocuklara sunmak için en iyi olanlardır. Bu nedenle, ebeveynlerin çocuklarına kinci ve kin dolu bir Tanrı sunmaması yararlıdır. Şöyle ifadeler: "*Bunu yapma çünkü baban bundan hoşlanmıyor! Ya da – eğer bunu yaparsan, Tanrı cezalandırır!*", Müjdenin gerçeğini yansıtmaz ve çocuğun anlayışına çok büyük zarar verir.

Müjdenin Tanrı ile insanlar arasında kurduğu ilişki güven ve sadakat tarafından yönlendirilir. Kin ve kindar birine güvenmek mümkün mü? Değil! Şimdi, kendisine sunulan müjdenin gerçeği ile uyuşmuyorsa, genç bir adamın Tanrı'ya güvenmesi nasıl mümkün olabilir?

Ebeveynlerin çocuklarına, anne ve babanın etkili bir şekilde onaylamaması nedeniyle bazı davranışların hoş görülmediğini

göstermeleri gerekir. Bu tür davranışların anne ve baba tarafından fiilen yasaklanmış olması. Bu tür davranışların zararlı olduğu ve tüm toplumun da onaylamadığı.

Çocuğunuza, herhangi bir suistimalden dolayı sizi cezalandırmaya hazır, küskün, gergin bir Tanrı sunmayın. Ebeveynlerin bu tür davranışları, bir eğitimci olarak sorumluluklarından kaçtıklarını açıkça göstermektedir.

Çocukları korku ilişkisi kurarak eğitmek, Tanrı, kilise, papaz, rahip, şeytan, cehennem, polis, kara yüzlü öküz vb. İnfazcı veya ceza olarak sahip olmak, yapmadıkları adamlar üretmeye başlar. kurumlara saygı duyun ve otorite uygulayanları küçümseyin. Bu tür eğitim, güven ilişkisi kurulmadığından saygı yerine korku yaratır. Korku geçtiğinde artık itaat etmek için bir sebep kalmaz.

Çocuklarını eğitirken bu şekilde hareket eden ebeveynler, çocuklarını yanıltmada suçluluk payına sahiptir. Kilisenin de payı var, çünkü ebeveynleri çocuklarının eğitiminde tek ve meşru sorumlu olarak tayin edemedi. Devlet de, gerçekte sadece bilginin aktarımı için bir araç iken, eğitimci rolünü üstlendiği için suçludur.

Eğitimin temelleri aile içinde çizilmezse ve bu tür kavramlar aile ilişkilerinde uygulanır ve tecrübe edilirse, kilise ve devlet gibi diğer herhangi bir insan kurumu başarısızlığa mahkum olacaktır.

Pek çok anne-baba çalışmak, okumak ve kiliseye başvurmakla birlikte, çocuklarının eğitimine zaman ayırmamaktadır. Çocukların eğitimi tam gün sürmektedir ve bu sefer ihmal edilmesi sağlıklı değildir.

Eğitime ne zaman başlanmalı?

Çocuklarla ilgili endişe genellikle yalnızca Hristiyan ebeveynler çocuklarının kilise kurumundan uzaklaştıklarını hissettiklerinde ortaya çıkar. Zorlama ve zorlamaya yönelik korkulu çağrılar, çocukları kiliseye gitmeye zorlar. Böyle bir tutum, çocuğa doğru zamanda talimat vermekten daha da yanlıştır.

Bu sorular, bazı Hristiyan ebeveynleri ürkütüyor çünkü toplumun bir üyesi olarak rollerinin ne olduğunu ve müjdenin bir elçisi olarak görevlerinin ne olduğunu bilmiyorlar. İsa'nın takipçisi ebeveynler bu iki işlevi karıştıramaz.

İsa'nın takipçisi ebeveynlerin çok farklı iki görevi vardır:

- a) çocuklarını toplumun üyeleri olarak eğitmek ve;
- b) İncilden asla sapmamaları için çocuklara müjdenin harika vaatlerini duyurun.

Bu görevler, hakikatin öğretisini ihmal etmeden, Tanrı'nın sevgisini ve sadakatini vurgulayarak, bir vatandaşın eğitim ve öğretilmesiyle eş zamanlı olarak ilgilenmeye özen göstererek, erken yaşlardan itibaren gerçekleştirilmelidir.

Küçük yaştan itibaren çocuğa yetkililere saygı göstermesi öğretilmelidir ve ebeveynler aracılığıyla çocuğun otoriteye teslim olma konusunda egzersiz yapılacaktır. Kardeşler, büyükanne ve büyükbabalar aracılığıyla çocuk saygı ve şenliği öğrenecek. Arkadaşlar, öğretmenler, komşular ve yabancılar gibi, çocuk da dünyayla ilişkilerini öğrenecek.

Müjde ne olacak? Kutsal Kitap ne tavsiye ediyor? Tesniye'de şunları okuyoruz: "Ve onları çocuklarınıza öğretirsiniz ve evinizde otururken, yolda yürürken, uzanıp kalkarken onlardan söz edeceksiniz" (Tesniye 6: 7). Çocuğa yaşam tarzı hakkında her zaman, yani evde, yolda, yatma vaktinde ve kalkarken talimat verilmelidir.

Kutsal 'mektupların' talimatı ebeveynlerin sorumluluğundadır! Pazar okulu öğretmenine böyle bir görevi devretmek kutsal metinler tarafından tavsiye edilmiyor, ayrıca Mesih hakkında öğretme süresini sadece bir saatlik bir süre için haftada bir ile sınırlıyor. Kutsal yazının önerdiğinden tamamen farklı: günlük öğretim.

Çocuklar ve toplum

Ebeveynlerin, herkesin ebeveynlere ve topluma itaat borcu olduğunu anlamalarına yardımcı olmaları gerekir. Ebeveynlere bugün teslim olmak, hem okulda hem de işte toplum tarafından gerekli olacak bir deneme ve teslim için bir çıraklıktır.

Talimat aldıktan sonra, genç Mesih'in müjdesini takip etmek istemese bile, belirli toplumsal değerlere bağlı bir vatandaşımız olacak.

Günümüzde Hıristiyan çocuklarının eğitiminde karşılaşılan sorunlardan biri, aile eğitimi ile kilisenin karıştırılmasıdır. Kiliseye sosyokültürel değerleri aktarma sorumluluğunu devretmek büyük bir hatadır. Genç büyüdüğünde ve kurum içindeki bazı kişilerden hayal kırıklığına uğradığında, sonunda katıldığı topluluğun üyeliğinden uzaklaşır ve aynı zamanda her türlü toplumsal değere isyan eder.

Ebeveynler, Tanrı için çocuk yaratmadıklarının farkına vardıklarında, çocukların eğitimi ve müjdeciliğine daha çok başvururlar. Sürgünlerinin kiliseye gitme havasında olmadığını görünce de umutsuzluğa kapılmazlar. Bazı kurumsal konuları ele almadıklarında çocukları için kendilerini suçlu veya sorumlu hissetmeyecekler.

Ancak, sosyal değerleri aktarmayı ve telkin etmeyi unutmadan, Tanrı'nın sözünü öğreterek çocukları eğitmek gerekir. Eğitim, konuşma, oyun, azarlama, uyarı vb. İçerir. Çocukların,

çocukluktan ergenliğe ve gençliğe kadar yaşamın tüm aşamalarını yaşamasına izin verin.

Ama çocuklar kiliseden ayrıldığında ne yapmalı? İlk olarak, çocukların müjdeden mi uzaklaştıklarını yoksa belirli bir kurumdan uzaklaşıp uzaklaşmadıklarını ayırt etmek gerekir.

Temel müjde ilkelerini göz ardı etmek, ebeveynlerin, Tanrı'nın çocuğu olmanın ne anlama geldiğini belirli bir kiliseye ait olmakla karıştırmasına yol açar. Bir çocuk artık kilisede düzenli değilse, başıboş ya da cehenneme doğru yürüdüğü vb. Olarak etiketlenmemelidir.

Bir kişi kutsal kitapların dediği gibi müjdenin gerçeğini itiraf ederse, bu onun başıboş olmadığı, sadece toplanma ihtiyacı konusunda uyarılması gerektiği anlamına gelir. Ebeveynlerin, çocuklarının diğer Hıristiyanlarla tanışma alışkanlığından neden vazgeçtiğini araştırması gerekli olabilir.

Şimdi, eğer oğul sevindirici haberin doğruluğunu itiraf etmezse ve alışkanlıktan toplanmaya devam ederse, Tanrı'nın önündeki durumu rahatsız edicidir. Müjde hakkında ne biliyor? Müjdenin inancına sahip mi? Cevap olumsuzsa, sadece bir kilise ziyaretçisinin değil, iman edip kurtulabilmesi için müjdenin hakikatini duyurmak gerekir.